

ספר, דוד-מיכאל (דיויד)

דוד, בן רוז ופאול, נולד ביום כ"ז באדר א' תש"ח (8.3.1948) בחיפה. הוא למד בבית-הספר "הריאלי העברי" בחיפה, מחלילת בית-הספר היסודי ועד שסימ את לימודי התיכוןים בмагמה הריאלית בפנימיה הצבאית שם. דוד נולד זמן קצר אחרי שמשפחתו עלהה ארץ מאנגליה. מגיל צעיר היה חבר בתנועת "הצופים", בשבט "צופית" בהר הכרמל. מנעוריו הייתה לו נטייה למסגרת הצבאית ובפנימיה הצטיין במקצועות הצבאיים, בכוור מנהיגות ובכוור הבהעה. בזכות אלה נבחר לשאת את נאום הפרידה בשם מהווור, כשהסימ את לימודיו בבית-הספר. דיויד היה ספורטאי מצטיין בכל ענפי הספורט, וביחד בריצה למרחקים ביןוניים ולמרחקים ארכיים. הוא ייצג את בית הספר "הריאלי" ואת הפנימיה הצבאית בתחרויות ריצה ארצית של בת-ספר וברבות הימים אף השתתף במירוץ "מאגנס" של האוניברסיטה העברית בירושלים. דוד גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1966 והוצב לחיל האוויר. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס צניחה, התקבל לקורס טיס. מאחר שלא סיימו התנדב לצנחים. לאחר שהשתלם בקורס קציני חיל-רגלים הוצב כמפקד מחלקה בגדוד לצנחים. בעבר צנחן הועלה לדרגת סגן, נתמנה למפקד מחלקה ואחרי-כן סמ"פ בסירת צנחים בבקעת הירדן והשתתף עמה בפעולות אבטחה ובמרדףים רבים. כן שירת תקופות אחדות בסיני. בעבר זמן התמנה דיויד לתקפיך פיקודי במפקדת חטיבת ואחרי-כן הועבר למפקדת יהודה ושומרון כקצין מבצעים. לדברי חינכין, היה דוד קצין קפדן לא פשורת. הוא חיזב בפני חניכיו דרישות חמורות והוכיח להם שביצועם אפשרי, שכן מעולם לא דרש מאחראים מה שלא ביצע עצמו. במצוガ של קשיינות ורוגישות הצליח להפוך צעירים בעלי רקע שונה למשפחה אחת, והוא היה להם כאח בכור וכمدירך, שהכל משתדלים לחוקתו. הוא ידע להתקרב לפקדיו

והצלחה לפולס לו נתיב אל לבו של כל אחד מהם ולמצוא שפה מושחתת אף עם המוסוגרים שביניהם. כל פקדיו בטחו בו. את שירותו הסדיר ואת שלוש שנים שירותו בצבא הקבע סיים דיוויד כקצין הדרכה במפקדתו מחו לכיש. בתעודת השחרור שלו צוין שהוא "בעל יכולת, מילא את תפקידו בمسئולות וביעילות, בעל יוזמה ועוצמאות". מאוחר שכשור שמייעטו נפגע בעת שירותו בצבא, שוחרר דיוויד משירות מילואים קרבני.

בשנת 1970 נשא דיוויד לאישה את חברתו רות ובשנת 1972 החל ללימוד משפטים באוניברסיטה העברית בירושלים, שכן שאך לתרום בעתיד מרצו ומכירונותו לפועלות פוליטית וחברתית. הוא אהב את החיים, שפע חיים וחוי אותם במלואם. ההספק שלו היה מדהים ותמיד היה אן רץ כדי להספק עוד. מטבעו היה אופטימי, חייני ובעל מגז טוב, אהב בני-אדם והבינים ותמיד היה מוכן להתו שכם ולעזר לחבר במצוקה. לדברי חברו נהג לחת בלוי לקבל דבר בתמורה. הוא עצמו השתפק במעט אף-על-פי שחשב שלאחרים מגיע הכלול. דיוויד היה מסור ועקבני, ישראלי, בן ונקי-כפים ותמיד לחם על עקרונותיו. הוא אהב מאד את הארץ וראה בה את המקלט הבטוח והיחיד לעם ישראל. מאזו ומחמיד האמין בכוחם של הרצין וההthumbs up מה שנחשב כ"בלתי-אפשרי" ובמעשיו הוכיח זאת. הוא היה בקי בתהומות רבים ואיש שיחה מרתק. כשהפריצה מלחמת יום הכיפורים חיפש דוד דרך להגיע ליחידה לוחמת. בסופו של דבר הצלח להציף ליחידה צנחנים והשתתף עמה בקרבות – תחילה ברמת-הגולן ואחרי כן בסיני. ביום כ' בחשוון תשל"ד (16.10.1973), בקרבת לכיבוש צומת "טרטורי-לכסיקון" ליד "החזווה הסינית", נפגע הוחל"ם שלו ממש טנקים ודוד נפגע וננהרג. הוא הובא למנוחת-עלמים בבית-העלמיין הצבאי בהר-הרצל, בירושלים. השair אחיו אישא, הוריהם, אחות ושני אחיהם.